

[Tesdaupf.]

debatten, men jeg synes, at den omstændighed, at en detail i vor problemstilling blev gjort til noget afgørende af det ærede medlem hr. Alsing Andersens indlæg, viser, at indholdet af det ærede medlems tale var tyndt.

Jeg opfattede det således, jeg fik det nu ikke skrevet ned, at det ærede medlem hr. Alsing Andersen mente — og det er et meget væsentligt punkt i denne sag — at tanken om at forstærke og anvende de militære midler i højere grad ligesom slet ikke var i regeringens tanker i dagene op til den 9. april. Her synes jeg, vi er kommet til noget meget væsentligt, og jeg vil gerne med den højtærede formands tilladelse citere fra bilagene til beretning II, side 152, et resumé af forhenværende direktør for udenrigsministeriet, gesandt Mohrs optegnelser. Der står her:

„Jeg kom i den anledning ud til udenrigsministeren lidt efter kl. 19“

— altså torsdag den 4. april —

„umiddelbart efter, at Schön havde forladt ham efter at have afleveret kammerherre Zahles politiske beretning af samme dag. Udenrigsministeren var ligesom jeg yderst forurologet over beretningens indhold. Han syntes at gå ud fra som en given ting, at sikringsstyrken ville blive indkaldt og det udenrigspolitiske navn og partiformændene sammenkaldt.“

Jeg ville gerne sige dette, fordi jeg synes, det peger imod noget af det, som er meget væsentligt, og som i og for sig stadig er et hovedspørgsmål i debatten, et spørgsmål, som jeg faktisk stadig ikke har fået rigtig besvaret her i dag. Der er jo efterhånden mange talere, som har påstået, at den daværende regering i virkeligheden havde besluttet sig til ikke at kæmpe, ikke imod nogen form for angreb. Hvis det er rigtigt, at man ikke ville kæmpe og bevidst ordnede det sådan, at vort beredskab blev svagere og svagere og mindre parat, jo mere kritisk tiden blev — hvis den påstand er rigtig, forstår jeg ikke, hvorfor de, som virkelig vidste besked, nemlig forhenværende udenrigsminister, dr. Munch og det ærede medlem hr. Alsing Andersen, ikke ganske klart og

lige ud har sagt det under den parlamentariske kommissions afhøringer her idag; det synes jeg ikke vi har fået nogen ganske klar besked om. Hverken dr. Munchs redegørelse til kommissionen eller det ærede medlem hr. Alsing Andersens tale i dag siger noget positivt derom, kun at man bevægede sig i den retning. Men en regering har efter min mening pligt til at bestemme et enten— eller, og hvis den havde besluttet sig til ikke at kæmpe, så havde den også besluttet sig til noget, der var absolut imod 19. januarerklæringen, den erklæring, som blev vedtaget af folketinget, fordi folketinget, der jo repræsenterede befolkningen, trods alt ikke ønskede et forsvarsløst Danmark.

Vi har altså indtil nu ikke fået at vide, at regeringen havde taget en sådan virkelig konkret beslutning om ikke at kæmpe, og derfor vil jeg gerne resumere, hvad det ærede medlem hr. Poul Møller og jeg og flertallet i mit parti mener om dette spørgsmål, om svaret op til den 9. april, om det ærede medlem hr. Alsing Andersens ansvar, som jo er det, det drejer sig om, fordi de øvrige ansvarlige ikke mere er levende. Vi mener, at det ærede medlem hr. Alsing Andersen burde have forlangt forøgede styrker indkaldt til forsvar i henhold til januarerklæringen, uanset om han vidste, at regeringen ville underkende ham; vi mener, at det ærede medlem måtte have protesteret imod de negative forholdsregler, der blev truffet umiddelbart op til den 9. april, og vi mener, at det ærede medlem som fagminister, som forsvarsminister, i de kritiske dage tilsidst burde have sikret sig, virkelig sikret sig, at forsvaret i al almindelighed — grænseforsvaret, sundforsvaret, Københavns forsvar — var i orden indenfor de af regeringen optrukne, yderst beskedne rammer.

Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Karlundborg) kom med nogle bemærkninger om, hvem det var, der havde omvendt sig. Det synes jeg for så vidt er ganske ligegyldigt; det har intet som helst at gøre med de bemærkninger, vi i betænkningen har fremsat til spørgsmålet om vor ændrede forsvars- og udenrigspolitik. Det, som for os er afgørende, er resultatet af bedømmelsen af tiden op til den 9. april og besættelsen: at den nemlig har ført til, at vi nu fører en anden forsvars- og udenrigspolitik i Dan-